

Kázání: 123. O pufnutí a velkodušnosti

Hořte směle! A i kdyby se někdy stalo, že vám plamen zhasne, nevzdávejte to, Bůh vám věří, určitě to ve vás zase někdy pufne!

Kázání

O pufnutí a velkodušnosti

Letnice

1. čtení: Skutky 2, 1 - 12

1 Když nastal den Letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě.

2 Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli.

3 A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden;

4 všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.

5 V Jeruzalémě byli zbožní židé ze všech národů na světě,

6 a když se ozval ten zvuk, sešlo se jich mnoho a užasli, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí.

7 Byli ohromeni a divili se: „Což nejsou všichni, kteří tu mluví, z Galileje?

8 Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči:

9 Parthové, Médové a Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judeje a Kappadokie, Pontu a Asie,

10 Frygie a Pamfylie, Egypta a krajů Libye u Kyrény a přistěhovalí Římané,
11 židé i obrácení pohané, Kréťané i Arabové; všichni je slyšíme mluvit v našich jazycích o velikých
skutcích Božích!“

12 Žasli a v rozpacích říkali jeden druhému: „Co to má znamenat?“

2. čtení: 1. Tesalonickým 5, 15 – 22

15 Hledte, aby nikdo neoplácel zlým za zlé, ale vždycky usilujte o dobré mezi sebou a vůči všem.

16 Stále se radujte,

17 v modlitbách neustávejte.

18 Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.

19 Plamen Ducha nezhášejte,

20 prorockými dary nepohrdejte.

21 Všecko zkoumejte, dobrého se držte,

22 zlého se chraňte v každé podobě.

Sestry a bratři,

tak vám všem srdečně gratuluji, neboť dneska máme všichni narozeniny. Je tomu bezmála 2000 let, kdy se z malé skupiny Ježíšových učedníků jakoby mávnutím kouzelného proutku stala křesťanská církev.

Evangelista Lukáš nám barvitě líčí, jak se v místnosti, kde byli pohromadě, najednou ozval rámus, jakoby se zrovna přehnal uragán, a současně se nad každým z přítomných objevil oheň.

Nezaujatý pozorovatel by z toho byl asi notně vyděšený a bezpochyby by hned volal hasiče, protože takové tornádo po sobě obvykle zanechá pořádnou spoušť.

Jenže apoštolové už tak trochu čekali, že něco přijde, Pán jim to řekl na odchodu do nebe, kde následně převzal jmenovací dekrety pro vládu nad světem.

Dříve než se vrátí, mají prý apoštolové a jejich pokračovatelé být na zemi jeho velvyslanci a mluvčími. Vědí totiž víceméně, o co jde. Nějaký čas se u Mistra učili.

A kdyby si přece jen nebyli úplně jistí, nebo si snad nemohli vzpomenout, jak se ta která záležitost má po novu řešit, poslal jim dnes jako pojistku ještě Božího Ducha. Ten jim všecko podstatné připomene a taky dodá zásoby energie, aby to v těch dočasných provizorních podmínkách, než se Ježíš vrátí, zdárně přestáli a ustáli.

Slavíme dnes společně, církev i Duch, my narozeniny a on seslání, neboli „seslaniny“.

Dohromady se svátku říká po židovsku Letnice, v řečtině pentekosté, doslovně „padesát dní“. O Velikonocích se totiž v teplém izraelském podnebí pomalu začíná se žněmi, které po padesáti dnech vyvrcholí dožínkami, čili Letnicemi.

V navázání na tuto tradici křesťané přišli s novým pojetím: Ježíš Kristus, o Velikonocích ukřižovaný a

zmrtvýchvstalý je prvním závdavkem žní, které mají přijít, prvotinou očekávané úrody. Ježíšova slova o Božím milosrdenství a spravedlnosti, jeho přátelství a solidarita, to všechno 50 dní od velikonoční události v hlavách a srdcích apoštolů zrál.

No, a právě na Letnice se to stalo. Začaly dožínky apoštolské víry. Je to asi tak, jako když zapalujete oheň v krbu a zmuchlaný papír zatím jenom doutná, neví se, jestli to nakonec vzplane, nebo ne. Až najednou si to z ničeho nic pufne a rázem se objeví plamen a všechno, co hořet má, hoří – kamna už hned tak nikdo neuhasí, je vyhráno.

Podobně jako domácí krb člověk při setkání s Kristem v evangeliu často nejdřív jenom poněkud čadí. Vzpomeňme na učedníky, jak to s nimi bylo. Ježíšovi pořád nerozuměli, leccos si špatně vykládali, při ukřižování se ze strachu rozprchli. Kdo by tenkrát řekl, že z nich něco kdy bude!

Až najednou „puf“, vichr, ohnivé jazyky, hukot jak v kamnech, nová energie. O Letnicích to mezi Ježíšovými učedníky nakonec chytlo. Od té doby, nepředvídatelně, na různých místech a v různých lidech, od nichž bychom to třeba nikdy nečekali, to najednou z ničeho nic pufne a oni pro to nové Kristovo království chytanou.

Vzplanou pro krále, který, jak známo, „doutnající knot neuhasí“ (Matouš 12,20), protože nám věří, že ten náš knot nakonec chytne.

No, a tohle pufnutí má na starosti právě Boží Duch. Odborně teologicky se tomu říká křest Duchem svatým.

Může to v člověku pufnout docela hlasitě, jako se to stalo tenkrát o Letnicích v Jeruzalémě apoštolům, nemusí to ale být pravidlem. Spíš to vypadá, že tenhle rámus, oheň a vichřice byly jen záměrně ohromujícím jednorázovým úvodním představením Svatého Ducha. Všechna jeho další sestoupení do konkrétních životů jednotlivců bývají spíše komorní než bombastická.

Jednoduše řečeno, tam, kde se člověk inspiruje na příběhu Ježíše Krista, má v tom určitě prsty Duch svatý, a ani o tom nemusíme vědět. Bez téhle nové dávky Boží energie se totiž po Kristovsku žít moc nedá.

Bez Božího Ducha bychom, podobně jako učedníci po Ježíšově ukřižování, zůstali zavření na sedm západů stranou všeho dění ve svých obavách, nejistotě a malomyslnosti. Letnice všechno mění.

„Kde je Boží Duch, tam je svoboda,“ píše apoštol Pavel do Korintu. Sevřenost se rázem mění v otevřenost a malomyslnost ve velkodušnost. Myslím, že to je to pravé slovo: velkodušnost.

Kdo se nechá naplnit velikým Duchem Božím, nemůže být nadále udýchaným přístipkářem, natož aby dusil druhé. Kdo se hluboce nadýchne nekonečné Boží energie, nemůže jinak, než být stejně velkorysý, jako byl sám Ježíš.

A nyní, sestry a bratři, k druhému dnešnímu textu. Nějakých dvacet let po památných Letnicích apoštol Pavel píše křesťanům do Tesaloniky. Mají tam problémy s úřady a vůbec na ně lidi pohlížejí v lepším případě shovívavě, v horším pohrdlivě a s odsudkem.

Řeči o tom, že jediným skutečným králem světa je ukřižovaný Ježíš, řeči o spravedlnosti, soucitu a odpuštění, které jsou v jeho království zákonem, tak tyhle řeči lidi v Tesalonice vůbec nezajímají. Jsou zvyklí na stávající režim císaře pána a ze zaběhlého kolotoče síly a bezmoci, slávy a bezvýznamnosti, štěstí a neštěstí nehodlají vystupovat.

Právě proto Pavlovi moc záleží na tom, aby si tesaloničtí křesťané důkladně osvojili základní abecedu

Božího království. Neměli to, jako bývalí pohané, nijak jednoduché. Byla to pro ně nová řeč, nová gramatika, kterou se člověk musí takříkajíc navrčet, aby byl schopen se vůbec domluvit.

Apoštol v listu sepsal takovou malou gramatiku křesťanské etiky. Stručnou a dobře zapamatovatelnou.

Něco už křesťané v Tesalonice samozřejmě umějí. Vědí, že Hospodin je dobrý a milosrdný, ne netečný a zlovolný, jak bývali často bozi pohanští. Vědí, že Ježíš, Syn Boží, vzal jejich viny na sebe a že jsou nyní svobodní.

Pamatují si také, jak to v nich tenkrát puflo a jak pro ten nový Kristův řád lásky zahořeli. Ale ještě se moc nedomluví. Gramatika jim zatím moc nejde. A tak Pavel píše stručně, skoro po slabikách:

Za prvé, pořád se radujte. Máte proč. Nejste totiž sami. Máte kolem sebe sourozence, kteří vyrazili stejným směrem, jako vy. Jste součástí společenství naděje, a to není vůbec málo. A budoucnost? Budoucnost vás nesmí děsit, protože patří Kristu, který je jediným skutečným králem světa.

Za druhé, pořád se modlete. Se svým panovníkem v nebi udržujte kontakt, jste přece jeho vyslanci. Bez připravenosti přijímat instrukce se tahle důležitá práce nedá dělat.

Za třetí, pořád děkujte. Odložte rozpačité, ufňukané nebo nakyslé tváře, nemáte si přece nač stěžovat. Ježíš pro vás udělal, co mohl, teď je to na vás.

A konečně za čtvrté, plamen Ducha nezhášejte. To je hodně důležité. Už jsme si připomněli, že Bůh náš doutnající knot určitě neuhasí. Věří, že pokud snad právě čoudíme, jednou zase chytne.

Jediné, co nás může spolehlivě uhasit, jsme my sami. Pokušení hodit flintu do žita, vyměnit Ježíšův zákon lásky za vlastní sebestředná pravidla a zavřít se na sedm západů je velké.

Proto platí: Hořte směle! A i kdyby se někdy stalo, že vám plamen zhasne, nevzdávejte to, Bůh vám věří, určitě to ve vás zase někdy pufne!

PeČ

SPCH 5. 6. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)